

PROZA

Tone Perčič

Hitler

(Odlomek iz romana Izganjalec hudiča)

Rekli boste, zakaj nisem izstopil iz te obskurne igre.

Ja, to sem se takrat tudi sam vprašal, ampak v tistem trenutku tišine, ko je Buchova izginila v svojo shrambo tajnih podatkov, sem že sklenil, da ne bom. Brez upanja se ne da živeti. In če je to pogoj za prijateljstvo, potem vsi dvomi odpadejo. Nekaj je moralo biti na tem, da so se tako prostodušno naslonili in zanesli name. Rekel bom, da sem moral sevati nekaj takega, kar jih je spodbujalo in jim dajalo korajže. Kot morje v vročem popoldanskem soncu, morda, ko ga opazujete s pregretega obronka z ostrimi kepami trave. Mar ni v tistih utripajočih bleščicah nekaj takega, kar očiščuje in prižema k sebi?

In spet nekdo pravi, da sem zdaj ravno zato v zaporu, ker se nisem v življenju pravilno odločal. To samo delno drži. Po prvi predpostavki je ta trditev lahko pravilna. So pa še druge možnosti, mnogo slabše od te, nemalo je celo takih, po katerih bi bil moj izid kategorično nepreklicen, torej smrten. Kar pa se je meni zgodilo, je pravzaprav nekakšna vmesna rešitev in mogoče je ta celo najpogostejša, če vzamemo človeško poprečje. Zdaj otipavam zidove, ki se plazijo gor in gor, in nad menoj so še drugi, ki gredo gor, da o tistih, ki so spodaj, sploh ne govorim, ampak kaj bi rekli o vseh tistih ujetnikih, ki živijo doma, ki jih vsak dan negujejo, ki niso nikoli nič tvegali in nimajo izkušnje tiho butajoče krvi pred trdim prijemom, ko začnemo rezati grlo neznancu, ki silovito grabi za življenje, ki mu ga iztekamo. O vseh tistih, ki hrepenijo in ki si tega ne upajo povedati, kaj šele uresničiti, medtem ko sem jaz imel nesluteno srečo, da vam to lahko izpričam, čeprav kot samoobtožbo, pa vendar. Kajti prepričan sem, da so bila moja dela plemenita in da je bila edina nemarnost, ki mi dela sramoto, premajhna zavzetost za stvar. Ko sem jo hotel popraviti, je bilo že precej prepozno... Zato so tudi naši zlati fantje propadli, prav zato, ker nas je bilo preveč meglenih, neodločnih in sanjavih, takih, ki nismo znali bolj trdo poprijeti za delo.

Najhujše je bilo mimo. Res je, sporočilo so mi sicer vzeli, a kaj jim to pomeni, ko ga morajo še razvozlati. (Poznajo kodni sistem?) Jaz sem ga prinesel, čeprav samo ustno in prišlo je do namembne točke. Za neznano dušo v tujem mestu bi se stvari lahko končale neprimerno slabše, lahko bi me pokončali s kakšnim ošiljenim koptom ali mi raztrgali grlo z mesarskim kavljem. Mogoče se jim je samo preveč mudilo in sem zaradi tega imel srečo. Mogoče...

— Je že v redu. Akcija je stekla in zdaj ga bodo pokončali. Skrajni čas je že... je rekla Buchova, ko se je vrnila.

— Ne bodo ga, je pohitela kontesa Grigorjevna, ki je ravno tisti hip vstopila.
 — Kako? se je čudila gospa Buchova.
 — Ne. Brž ko je Viktor odnesel sporočilo, so se pri meni oglasili kurirji in povedali, da se je nekaj zataknilo in da ga še ne bodo...
 — Škoda, je dodala Buchova.
 — Niso imeli izbire. Vmešal se je Geheimdienst in zdaj krožijo njihovi agenti po Dunaju. Upam, da se bodo oglasili na napačnih naslovih. Preveč so ubogljivi in te kajo kot zajčki. Drug drugega se bojijo in povsod vidijo strahove... je mirila Ana.
 Mislim sem, da imam kot soudeleženec pravico izvedeti, o kom gre beseda. Nisem dvomil o dobrih namenih mojih znancev, mogoče je zdaj pravi trenutek, da jim pomagam s kakšno idejo.

— O kom pa gre beseda? sem vprašal po krajšem presledku.
 — Viktor, o Führerju. A je prav? je rekla Buchova rahlo nejevoljno.
 Zdaj sem še manj razumel. Pa saj smo se prvi dan tako lepo pogovarjali o njem?
 — Vojna bo in ne le to. Samo pomislite, kaj se nam bo zgodilo, ko bo to preganjanje preseгло vse dopustne meje. Preveč mojih znancev so že zaprli, da bi lahko mirno sedeli in čakali, kdaj bodo prišli po nas. Pa še čas imamo, tako, kaj ne vidite, kako nas ubija to naše poležavanje po salonih... Da tega, kako nas je izdal, mislim reči, kako je izdal vse tiste, ki so mu omogočili, da je prišel tja, kjer je zdaj, sploh ne omenjam...

Kmalu mi je postalo vse jasno.

Podrobnosti o norem malarju so bile preproste in grozljive. Nihče razen njegovih najbolj zaupnih prijateljev ni vedel, da se veliki Vodja drogira. Kokain, od katerega je postal življenjsko odvisen, je prihajal iz dveh smeri: iz Gdanska in iz Benetk. Iz pristanišča pa do njegovega gnezda so ga prenesli organizirani tihotapci, ki so imeli prost prehod na meji, prepustnice jim je izdajal nemški Abwehr... Drogo so prepakirali v majhne predmete iz srebra, največkrat v srebrne vžgalnike in srebrne obseke, kot so pomanderji in vinaigretke, ki so potem brez težav prispeli do cilja. Nihče iz te mreže ne ve, komu je kokain namenjen, zato si mislijo, da ga potrebuje pijana in dolgočasna nemška aristokracija, ki umira od lenobe... Vendar je Buchova izvedela, da sta porabnika sam Führer in njegova nesrečno umrla nečakinja Geli. Slednja ga je tudi odvedla v omamen svet pozabe, kjer je obtičal in od koder mu ni rešitve. Zdaj je prepozno, in čeprav marsikomu ni po volji, ali mu ne bi bilo, če bi za to izvedel, ne morejo ustaviti njegovega nadaljnega zasužnjevanja, ker zdaj velikega Voditelja potrebujejo drugi, ki si od njegove politike obetajo dobiček in delež oblasti... Poročajo, da mu morajo zdravniki dajati pomirila in uspavala, če pošiljka ne prispe pravočasno. Vsi veliko tvegajo, in če bi jih zalotili, jim gredo glave... Hitlerju se v halucinatornih napadih prikazujejo bitja, neznani gromovniki, ki ga prepričujejo, da je on rešitelj nemškega naroda, ki naj bi postalo izvoljeno ljudstvo, tako kot si je Bog nekoč izbral Žide. Ponoči so ves prepoten zbuja in kriči neznane besede, drgeta in se trese, da ga morajo zavijati v velike brisače... Hitler je bil pravzaprav zgubljen in zavrženo židovsko dete. Ker se oče, v resnici bogat zemljiški posestnik, potem ko ga je dal v rejo, zanj ni več menil, je sovražil vse Žide. To je Nemcem še kako prav prišlo, saj so Žide sovražili prav zaradi njihovega posebnega položaja v družbi, ki so ga dosegli s svojo spretnostjo in nadarjenostjo... Ko se je židovski kaplar po vojni zgubljen potikal po Dunaju, je pravzaprav delil usodo tisočih brezposelnih. *(Da ne rečemo, kako so med njimi strastno povrevale ideje o sovjetski Rusiji.)* Risal je melanholično hrepeneče akvarele in zaman iskal zaposlitev pri Wagnerju. Razočaran in zavržen se je vrgel v politiko. Njegov brezup je bil najmočnejša spodbuda, tako kot občutek ogoljufanosti po Rapallu pri njegovih somišljenikih, Hessu,

Ludendorffu in drugih, ki so se hudovali nad izidom pogajanj po vojni, v kateri so že skoraj zmagali, a so jo vseeno izgubili. Za vsakega poraženca in preganjanca pa ni večjega zadovoljstva od tega, da se ponovno polasti oblasti in se maščuje domačim in tujim izdajalcem, prevarantom, dvomljivcem in karieristom in še vsem ostalim, ki so po vetru obračali plašč in podobno... (Sem je med drugim spadala tudi vsa nemška in avstrijska gosposka, kriva zaradi svoje indiferentnosti. To je usodno zavezovalo zdajšnje zarotnike. Lahko jim grede glave...) Stari general in odraščajoči kaplar sta vedela, da so nezadovoljne milijonske množice brezposelnih sicer veliko, a še vedno premalo, da bi dosegli želeni cilj. Potrebovala sta predvsem precej denarja, ki pa ga lahko dobita doma samo pri tistih, ki bi jih sicer takoj pobila, ali pa pri onih, ki so že iz istih razlogov pomagali prijateljem na vzhodu, v Rusiji. Ludendorff je izkoristil veliko izkušnost in dobro ime, ter pregovoril slovesni zbor, da jih je podprl, pri tem je navajal celo demokratično obliko vladavine in podobne hece. V tem se seveda skriva novo izdajstvo...

— In katera skrivnostna firma je to? sem vprašal.

Ženski sta se spogledali. Veliko negotovosti je bilo v tem merjenju z očmi. Potem se je Buchova vseeno odločila:

— To je prostožidarska loža.

No, to je bilo takrat zame ravno toliko kot nič.

Loža je v svojem bistvu napredna in svobodna institucija. Kazalo je, da ji Hitler lahko zagotovi tisto, kar je v resnici njen cilj: svobodno in napredno Nemčijo, kjer bodo z Nationalsocialistično nemško delavsko stranko pravzaprav zadovoljni najširši sloji nemškega ljudstva, omogočila jim bo blagostanje in zmeren napredek. Loža je torej investirala v Hitlerja zaradi obojestranske koristi: njemu neposredna in njej posredna oblast v Nemčiji, njej nadzor v Nemčiji, od koder bodo svoj vpliv zasejali še drugje, Hitlerju in drugim pa potešitev osebnih ambicij.

Kazalo je, da sta se našla dva idealna partnerja za dogovarjanje...

Vse bi bilo lepo in prav, ko Hitler dogovora ne bi izdal...

Zato se je Loža odločila, da ga dokončno odstrani, kajti svoje vedenje o njej vse bolj in bolj uporabljala proti njej in Židom, ker so ga medtem drugi preslepili z obljubami in pridobili na svojo stran, mu dali na razpolago še večja sredstva, podžgali njegovo slo po okrutnosti, sveži krvi in maščevanju in uresničili dane besede o velikih koncesijah. Skupno so se odločili, da bodo z vso močjo in s papežem na čelu z vso močjo udarili po Loži in židovstvu, ki je na mnogih ključnih položajih v njej. Tu ne delajo nobenih razlik, saj hočejo razbiti mrežo prav pri tleh. (Nekateri iz strahu, se pravi nekateri pobijajo iz strahu, drugi se zaradi istih razlogov ne morejo prav odločiti. Tudi Hitler še ni povsem razčistil z dvomi, ker je preveč praznoveren, kar pa mora Loža spretno izkoriščati do zadnjega trenutka, ne glede na to, da se je ona, kar se Führerja tiče, že odločila...)

Na vso srečo ta črna beštija ni popolnoma neranljiva. (Včasih, ko je bil naš up, smo o njem govorili le z izbranimi besedami in pri tem seveda prezirali junkersko robotost in prusko neotesanost, ki se je kazala v otročjem razumevanju politike...)

Zaradi brezupnega tavanja po svetu se je nesrečni otrok stoletja kmalu preveč navezal na svojo nečakinjo Geli Raubal. Dolga leta je z njo preživel v platonični romanci in sanjaril, kako bo postal slaven slikar. (To pa je bila modna muha, v kateri je iskal izhod za svojo potlačženost.) Toda bolj ko se je Voditelj vzpenjal, bolj je postajalo njuno razmerje brezizhodno. Loža je rabila Führerja, on pa Geli, to seveda pred svetom ne gre... Ne glede na to, da je bil Adolf asket in je ženske oboževal le kot toplokrvna bitja za rojevanje otrok in ne kot seksualne družice... Ampak ljudje v kaj takega ne bodo verjeli, pač pa bodo kričali, da njihov Führer živi v incestu. (Še

posebej nežni spol, kjer ima veliko oboževalk.) S takim Voditeljem ne morejo naprej, na pol poti pa tudi ne bodo odnehali. Ga bodo že spravili k pameti! Naj se navadi odrekanja! ... Boledna in bledolična Geli se je začela vdajati mamilom in se tolažila z morfijem. Tudi njen partner se je začel vse bolj pogrezati v zasvojenost in sanjal o strašni vojski in krvavem klanju, ki mu Nemčiji, ne more uiti, če hoče izpolniti zgodovinsko poslanstvo — postati svetovna vevsila, gospodar narodov in izbrano ljudstvo, z eno besedo Herrenvolk ...

Tako so se vsi znašli v precepu.

Nazaj se ni dalo, naprej po isti poti pa spet ne.

Vse bolj očitno je postajalo, da bo potrebno žrtvovati Geli, ko se že sama noče in ne more sprijazniti z nujnimi okoliščinami, potem pa reševati, kar se da. (Tu pa se je po vsej verjetnosti zalomilo. To je bila za zagrenjenega in razrvanega Voditelja prevelika žrtev. Vstal je, da se kot gromovnik dvigne proti tistim, ki so ga tirali v svetlo prihodnost, ne da bi se ji odrekel ...)

Sprva so skušali zlepa, da bi ga spravili k Evi Braun in ga tako odvrnili od Geli. Ko drugače ni šlo, so sklenili, da se Geli odkrižajo. Potrebno je bilo sestaviti dehteče pismo z Evinim podpisom in ga podtakniti v Hitlerjev suknjič. Tam ga je našla Geli, in ko je prebirala vrstice o njuni ljubezenski vročici in nasladah, ki jih sama ni bila deležna, je nemudoma začela verjeti v govornice, ki jih je nekoč njen dragi ljubimec uspešno odganjal kot zlonamerno obrekovanje in jih razkrinkaval kot papirnate jastrebe. Bilo je prepozno. Zazibalo jo je in vzela si je življenje.

V poslovilnem pismu je navedla vzrok in mu naprtila izdajstvo; to je Hitlerja spravilo iz tira.

Voditelj je bil globoko potrtn in padel je v strašne depresije.

Kazalo je, da bo umrl.

Nihče ni vedel, kaj se kuha v njegovih črnih jetrih.

Loža se je odločila, da mu bo namesto morfija začela pošiljati kokain. Pošiljke so začele prihajati z ladjami v Gdansk in Benetke. Od tod so jih po skrivnih kanalih tihotapili v Nemčijo. Kokain je res mogoče primernejši od morfija, ker se ga rabi v manjših količinah in je bolj praktičen za jemanje, saj se lahko mimogrede ponjuha, ne glede na to, da ga je treba pripeljati iz Amerike. Toda ta ovira je samo navidezna, saj so se tam od vsega začetka močno trudili organizirani židovski prostozidarji, še posebej potem, ko so videli, da Amerika ne bo nikoli njihova nova Sveta dežela. In še več — niti Kanada, ne Avstralija, ne Antarktika. Nazaj bo treba in samo nazaj, od tam, od koder so jih pregnali, od koder so odšli ...

Malo je bilo tistih, ki so vedeli in še vedo za njegovo zasvojenost. Recimo Hess, Göring, Göbbels in še kakšen adjutant, pa še to ni zanesljivo. Preveč so zaposleni sami s sabo, in kdor se že vsiljuje, ga odpravijo, rekoč, da Führer rabi zdravila, pomoč itd. ... Njegov bledikavi obraz je v vse večjem kontrastu s črno prečko in modrimi očmi. Nekaj časa so ga skušali spraviti k sebi s pomirili, saj ga je mučila kronična nespečnost in tako hude depresije, da so že mislili, da se mu bo omračil um. Dneve in dneve je poležaval na Berghofu, ne da bi spregovoril besedo, in če jo je, je brz zate, ne da bi se menil za odgovor, spet potonil v zamišljenost ali neke vrste spanec z odprtimi očmi. Godel je o nekih neizprosnihih, trdih ljudeh, ki hodijo vsako noč k njemu in ga opominjajo, naj ne pozabi na žrtve ... Mučijo ga in sevajo strašno energijo, da misli, da mu bo razneslo glavo, da ga bodo preprosto zrušili na kosce ... Ne glede na to, da so zaupnejši sodelavci njegovim besedam pripisovali vizionarstvo, sta se Krupp in Flick podala do Forda, naj mu preskrbi najboljše zdravnike. Ni treba posebej povedati, da so ti znali masonsko skrivnost držati zase, hkrati so začeli prihajati na dan namigi o njegovi ohlajenosti za stvar ... Nikomur več ni verjel.

Röhma je dal pogubiti in se tako uspešno znebil najnevarnejšega pretendenta za oblast. Loža pa se ni hotela zlahka umakniti. Načrtna gradnja principov in njihovo uresničevanje v življenju terja lahko stoletja, zato je vsakršna priložnost, če še tako pičila, izjemno pomembna... Šele pod vplivom kokaina je Führer postal tisto, kar je danes: briljanten govornik in duhovit pripovednik, človek, poln originalnih idej. Vse bolj očitna pri njem že postajajo znamenja kroničnega uživalca, kajti pojavljajo se psihoze, delirantna stanja in halucinacije. Drobne živalce, črvi, mravlje in žužki se mu plazijo pod kožo, izpraska si jo do krvi in prebada z iglo, da bi pobil nadležen mrčes. Zgublja tla pod nogami, polaščajo se ga paranojne ideje, hkrati nima več občutka za pravo mero. Mamila morajo priti za vsako ceno, sicer ga na smrt izmuči nespečnost, poloti se ga drhtenje in spet depresije... Zato vsako zvezo skrbno varujejo. In kaj bi sicer s tem asketom, ki živi tako meniško, da se mu v stranki posmehujejo. Ne kadi, ne pije, ne meni se za ženske, ne jé mesa, le kakšno sramežljivo juho z rezanci in nekaj zelenjave, pač pa... divorira gore smetane in slaščic, tako kot njegov prijatelj Herman, ki zaradi maronov, oblitih s sladko peno, ki se jim nikoli ne more odreči, že dolgo časa ne vidi več svojih nog, in še česa drugega ne... In omizje, ki se mu še drzne muzati, ledenim Himmlerjevim pogledom navkljub, mora biti skrajno previdno, kajti tudi to je avtoriteta, vsaka malenkost je pomembna, vsaka najmanjša razlika... In če bi šlo vse tako zlahka, kot se zdi! Daleč od tega!... Vsi vedo, kako problematičen človek je ta Vodja, pa ga zato še bolj podpirajo. (*Te stvari imajo svoje psihološke korenine.*) Zanj se morajo žrtvovati, vsak trenutek prisluškovati njegovemu trepetu, dihu, dihljaju travnih bilk, ki jih pohodi na sprehodu, da bi lahko žrtvoval bogovom svoje ljubljeno ljudstvo, kot so, že ob najmanjši slovesnosti, stari Grki brž poklali vsaj četico bikov... Ko se ga polotijo krize, ki se na zunaj kažejo kot neutolažljiva stanja besa, se ga ne da več spraviti na noge. V spodnjem perilu se valja po tleh, stoka in bije s pestmi in nogami po tleh, škripa z zobmi in hrope. Še dobro, da ga ne vidijo strogi, hriboviti generali z ošiljenimi čeladami!... Nič, popolnoma nič ne jé. Ne spi... Prisluškuje vetrovom, histerično zahteva tišino, potem se spet takoj premisli in že morajo na njegov ukaz valiti ogromno kamenje in skale v brezno, da se v miru lahko potopi v bobnenje in topotanje svoje vojske... Misli na svojega zvestega psa, edino, kar mu je še ostalo, potem ko ga je zapustila Geli... Ko jim prekipi, ga pograbi trije krepki SS in ga pretepejo, da kar slina leti od njega. Jahajo ga kot konjička po sobi in vlečejo za ušesa. Drugič so spet bolj grobi in ga brcajo, da odskakuje kot kakšna mačka... Smeji se kot otročiček in veselo meketa, tako se mu počasi spet vrne veselje do življenja. Takoj zahteva uniformo, skliče vrhovno poveljstvo in izpraši generalom hlače... Kako dobro, da ne vedo, pred kakšnim kupom gnoja stojijo! Gotovo bi se naježili od studa, čeprav je vse to njegovo početje še kako človeško, najbolj ravno zaradi padcev... Loža je vseeno dvignila roke od njega in ga bo ubila, ker preveč ve...

— Ampak jaz sem bral Mein Kampf!

— Ja in? Ali ste ga samo vi? se je dvignila Buchova.

— Ne. Samo reči hočem, da sem ga bral, in če se dobro spomnim, je tam izlil precej žolča na račun protozidarjev in Židov... In če vas poslušam, ko mi pripovedujete, kako mu je Loža pomagala na vrh, potem res ne razumem...

— Joj, kako ste... kako ste...

— Kako ste naivni... je dodala kontesa.

— Ja, kako ste naivni, če že hočete. Vidite, Herr Viktor, to gre k osnovnim pravilom politike. Tako zviška se je porogal iz ideje o svetovni židovski revoluciji samo zato, da bi si pridobil nemško antisemitsko malomeščansko poprečje, ki ga niti v sanjah ne bi osumilo, da prav s to tajno mednarodno masonsko organizacijo v zaledju

prihaja na oblast — kot prvi Žid v Evropi. Vrh vsega so ljudje tako slepi, da se otepajo razuma, ki jim nagnosko veli, da je njihov cesar gol, črnolas in plavook, kot pravi Žid, kar morajo nesrečniki vsakokrat, ko ga vidijo, na silo v sebi zanikati . . .

— Tako se torej pripelje človeka na oblast, sem dodal.

— Ja, tudi tako.

— Zdaj ga pa mislite odstreliti?

— Točno tako.

— Ja, ampak ali ni že prepozno?

— Niti najmanj. Zdaj se svojega dela niti še ni pošteno polotil. Res so že začeli voziti ljudi v Sachsenhausen, ampak on se počuti popolnoma varnega, zato smo izmerili, da je to najprimernejši trenutek.

— In kako ga boste? Mu boste šli zastrupit smetano?

— Dobro ste pomislili. Zastrupili ga bomo, ampak ne s smetano. Čisto blizu mu moramo priti, dotakniti se ga moramo tako, da sploh ne bo čutil, kdaj bo po njem.

— Kokain?

— Prav to.

— Tega si pri najboljši volji ne predstavljam. Vsekakor bo to skrajno zapleteno.

— Ne, nasprotno. Človek najlaže uspe s preprostimi rešitvami. Včasih celo s takšnimi, da samo strmi od začudenja. Vsa umetnost je pravzaprav v tem, da se preprosto rešitev najde. Za kaj takega pa se človeku ne sme ihtavo muditi, niti ne sme poskušati na silo, ki je največkrat posledica naglice, prinaša pa najmanj uspeha. Vsi smo se čez mero načakali: on, da je prišel na oblast, od katere se mu je zvrtilo, mi, da bi ga spravili k sebi. Zdaj smo se naveličali. Gotovo to čuti, kot pes. In zaradi tega ga je še bolj strah, to pomeni, da bo še več nedolžnih žrtev . . .

— Ja, spoštovana gospa, ob tem, da so te stvari tako žalostno resne, hočem reči, tako usodne za nas in naše potomce, kar ne bi mogel, da vam ne izkažem svoje pripravljenosti . . . Mogoče sem res malo bolj neroden, a če se vam zdi, da bi vam bil lahko v kakršnokoli pomoč, bom zelo vesel. Niti misliti ne morem, kaj vse grozljivega se lahko zgodi, če te pošasti ne ustavimo . . ., ki še kar raste in raste . . .

Na mah so se mi zavrteli pred očmi prizori iz podzemlja: kaj so iskali tisti slovesni ljudje po tistem neznanem trebuhu, v tisti tuji glavi? Iz kakšne substance je Führer? Bi morali začeti pri njem?

— Vaša pripravljenost je dobrodošla in hvalevredna. Povem vam, da obžalujem sinočnji incident, ki je bil neposredno povezan z našim delom. Povzročili sta ga moja nevednost o vašem obisku pri gospe kontesi in pa njena nuja, kajne? Ampak, če se vam zdi, da je naše sodelovanje lahko v skladu z vašimi moralnimi načeli in da ste za to pripravljeni tudi kaj tvegati in žrtvovati, potem mi boste lažje oprostili.

— Vsekakor, ampak zdi se mi, da vas moram jaz prositi razumevanja, saj sem pravzaprav jaz zatajil.

— Ja, to je sicer res, ampak slišali ste, da na srečo ni nič zamujenega. Vse naše linije so dvojne, in kadar se odločimo za akcijo, potem je zelo malo možnosti, da bi se nam izjalovilo. Nevšečnosti bi nastale, ko bi sprožili akcijo in bi to sporočilo prišlo v roke nemški kontraobveščevalni. Tako, kot se je izšlo, je pa še najboljše, kar smo lahko pričakovali. Bili smo za trenutek poraženi, a kljub temu zmagovalci. Naj le ve, da ni na varnem, da si drznejše streči po njegovem življenju, kljub temu da se je zavaroval z jeklenimi možmi in debelimi zidovi. Spet ne bo spal, spet kokain, pa sedativi, pa depresije in ponovni izbruhi jeze . . . Res pa je, da ga ne bi smeli v nedogled provocirati. Ne samo, da bi tako sami sebi škodili in se počasi onemogočili v svojih

namerah, zagotovo bi izgubilo življenje precej nedolžnih ljudi. To pa bi bilo v nasprotju z našimi hotenji, da ne rečem osnovnimi moralnimi načeli...

— In kako ste prišli na idejo, da mu zagrenite mamilo?

— Niti ne tako hitro. Neki dunajski poslovnež, ki se je pred časom mudil v Düsseldorfu v zvezi z nakupom železa, je povsem slučajno prišel na sled tej zvezi. Njegovi poslovni partnerji so ga povabili zvečer v bar, ki ga vi sicer dobro poznate, saj ste v njem nastopali. Zato verjetno dobro veste, da se tam popivanje nemalokrat sprevrže v orgiastične norije. Istočasno se je tam znašla bajne neka bahava razuzdanka, ki se je znala najprej postavljati s tem, kako pozna vse skrivnosti moškega poželenja, in ko je vesela družba vztrajno omalovaževala njeno hvalisanje, jim je brž dala vedeti, da je vse to tudi res. Skupno so se zapili, potem pa še nanjuhali droge, nato se je vse izprevrгло v norenje, ki ga lahko vidite samo še na Boschevih triptihih. Mimogrede so leteli dovtipi, za katere se nezbrani poslušalec ne meni, naš človek pa je bil pozoren in je kmalu prišel do zaključka, da je naročnik droge v resnici sam Hitler...

Nezadovoljnost in zaskrbljenost nad muhastim Führerjevimi obnašanjem je bila tako osrednja tema rednega srečanja visokih predstavnikov Lože na Dunaju. Ker so bili še mnogi prepričani, da vse težave izvirajo iz globokih strateških razhajanj glede metod, s katerimi bi dosegli cilje, so se veliki mojstri odločili, da razgrnejo vso zagatno resnico pred zaupnim članstvom in tako s treznim razglabljanjem poiščejo rešitev. Tako je prišla na dan tudi vsa mizerna resnica o kokainistu, ki ga oskrbuje ameriško-nemško-poljsko-italijanska naveza. Spet so prav arbitrarno tehtali, kako bi ga spravili vsaj za silo v red, da bi bil še naprej lojalen do svojih mentorjev, vendar je bil pri sklepanju prepričljivejši argument, ki je zahteval Hitlerjevo likvidacijo, podkrepljen z dejstvi, da se je Führer povezal s protimasonskim združenjem na vzhodu, to je jasno govorilo o tem, da se hoče znebiti masonskega tutorstva, ob tem, da se je že lotil rezanja Lože pri samem dnu. O tem so pričali predstavniki Lože iz Abwehra in Geheimdiensta.

— Zaminirali bomo njegovo oskrbovalno žilo tako, da mu bomo podtaknili kokain, pomešan s cianidom. Usoda je tako hotela, da sem brž pomislila na vas, in od tistega trenutka naprej nismo razmišljali nič drugega kot to, kako bi prišli do vas. Zdaj, ko ste se sami od sebe prikazali tukaj na Dunaju, se mi zdi, da je naša naloga že skoraj uresničena. Ker se bo prešustna gospa iz Düsseldorfa te dni mudila na Dunaju, čakajoč na blago iz Benetk, ne bi bilo slabo, ko bi izkoristili že to priložnost. Mogoče jo celo poznate, saj je bajne vse noči previsela v tistem baru.

— Kakšna pa je? sem vprašal.

— Na pogled sicer slabotna, plavih las...

— Greta? sem vzkliknil, ne da bi pomišljal.

— Jo poznate?

— No, tako, videl sem jo že...

— Pazite! Ona je zelo nevarna ženska, ker je bajne tako sprijena, da ne pomišlja pred nobenim dejanjem, naj bo še tako gnusno. Naš nesrečni poslovnež, ki se je valjal v njenem naročju, jo je celo osumil okuženosti s spolnimi boleznimi, saj je od onod prinesel nekakšen srab, kar je izzvalo nemalo smeha med kolegi... Pravijo, da lahko mirne duše prereže človeku vrat, da nastavlja najbolj okrutne limanice, tako da jo sumijo, da hkrati dela še neposredno za Führerjevo specialno obveščevalno službo. Diktatorčka je pač smrtno strah in ne zaupa nemškimi agentom, medtem ko ga Prusi skoraj odkrito sovražijo, da drugih sploh ne omenjam.

Lahko bi še naprej klepetali in premlevali, kaj bi lahko storili, da ne bi v nedoedel po nepotrebnem izgubljali časa. Moral sem se opravičiti, saj me je zvečer čakal nastop pri Gunterju, zato sem vstal in hotel oditi.

V tistem se je tudi kontesa odločila, da mora vzeti pot pod noge, in tako se je dogodilo, da me je spremila kos poti.

Kot da ne bi bila mera polna, sem še od nje slišal o mukah in trapanju ljudi. Še pred prihodom Lise Ivanovne je bilo to odločilno zame, tako da sem se odločil, da tudi jaz pripomorem k lepši podobi tega sveta.